

Utställningshallen i Värnamo. Nästa steg var ett utställningshus för den egna möbelproduktionen. Utefter tomtgränsen i nedre delen av trädgården vid gamla huset och snickeriet i Värnamo lades en långsträckt byggnad med pulpettak på en gjuten betongplatta direkt mot mark. Väggen mot granntomten murades i tegel medan övriga sidor byggdes upp som helt glasad regelstomme med tredubbla fasta glas. Det stora, generösa taket – i ett takfall och med en dryg meters utsprång från glasfasaden – växte åt ena sidan ut mot gatan och bildade entréportik, med klarröda slanka pelare. Den inre väggen i detta välkomnande entrérum försågs med tre utställningsmontrar och fick i sig själv en raffinerad utformning med ett skikt tunna träribbor monterade framför råglasskivor. Det skapade avskildhet i närperspektiv men på visst avstånd var ändå de mäktiga lövmassorna på träden bakom avläsbara genom väggen.

UTSTÄLLNINGSHALLEN UNDER BYGGNAD 1950. FOTO I BRUNO MATHSSON ARKIVET, VÄRNAMO

OVAN T. H. ENTRÉN MED GENOMLYST RIBBVÄGG. FOTO ÅKE E:SON LINDMAN 2005

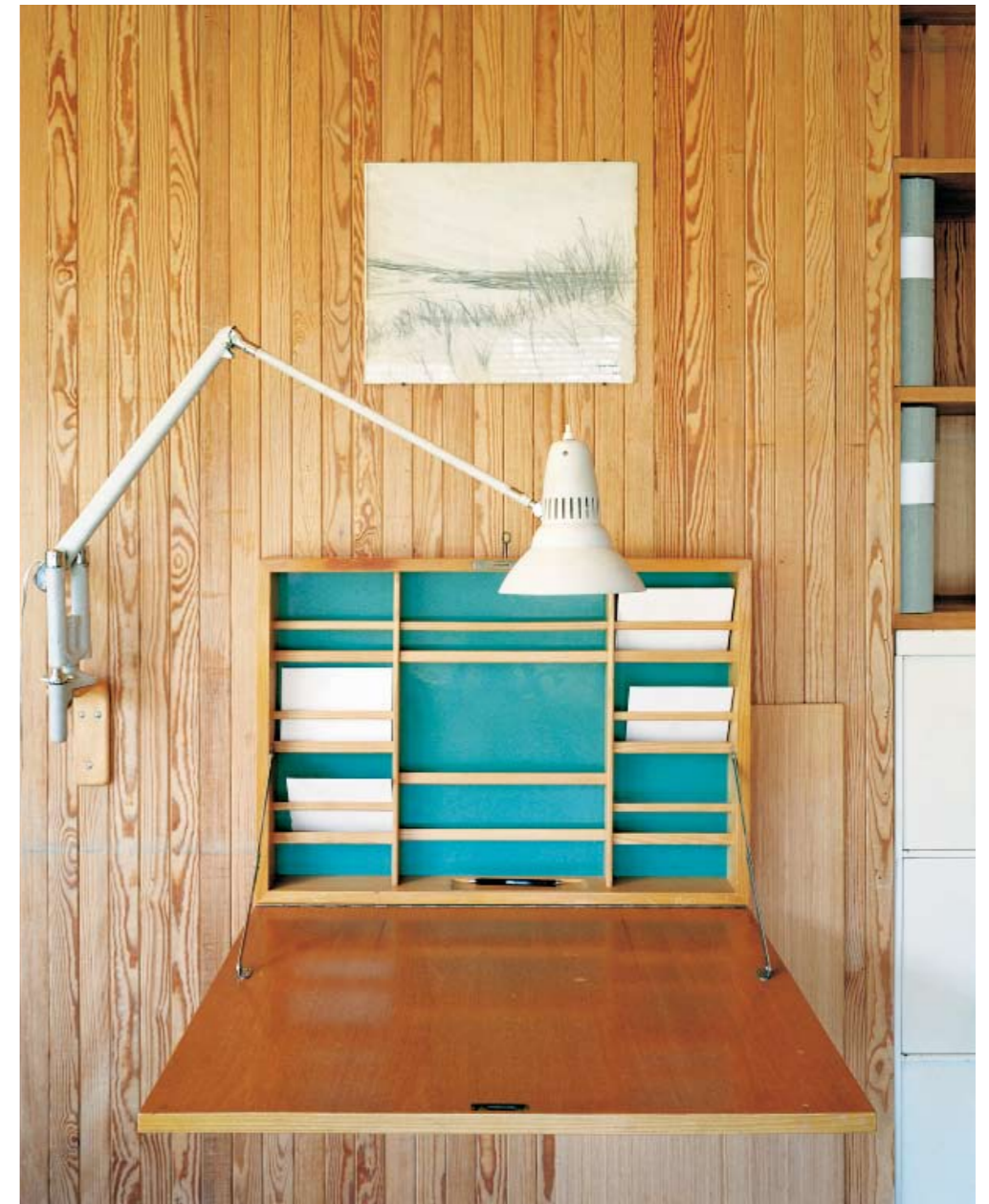
T. H. DETALJ AV TAKET. FOTO I ARKITEKTURMUSEET, STOCKHOLM

Noggrannheten och kvaliteten i detaljerna var viktiga för den enkla hallen. Golvet, som var ett dominerande inslag i utställningsrummet och dessutom rummets värmekälla med inlagda elektriska kablar i pansarrör, lades med vita marmorplattor; vattenavrinningen togs om hand av kopparrännor; mötet mellan regelstommens stolpar i hörnet gavs en elegant Mies van der Rohe-lik lösning med en indragen veckad profil av kopparplåt. Infallande solljus och solvärme reglerades med utanpåliggande montering av persienner där taket inte skyddade.

I inre änden av utställningshallen delades ett rum av till kontor med en vägg uppbyggd som ett dubbelt skåpparti. Förutom förvaring åt två håll rymde väggdjupet också ett litet toaletterum. Avståndet som därigenom bildades mellan kontor och hall skapade en behaglig distans mellan utställning och kameral verksamhet. En intressant detalj är att skåppartiets luckor utåt utställningsrummet

FIRMAKONTORET, IORDNINGSSTÄLLT SOM DET SÅG UT UNDER 1950- OCH 60-TALEN, ÄR INRYMT I BORTRE DELEN AV UTSTÄLLNINGSHALLEN. TILL HÖGER DEN VÄGGHÄNGDA SEKRETÄREN FRÅN 1936. FOTO ÅKE E:SON LINDMAN 2005

FÖREGÅENDE UPPSLAG. UTSTÄLLNINGSHALLEN FRÅN GAMLA ENTRÉN MED KONTORSDELEN I FONDEN. TILL HÖGER FINNS NU EN TILLBYGGNAD FRÅN 1993 MED NY ENTRÉ. FOTO ÅKE E:SON LINDMAN 2005

T.V. HÖRN AV UTSTÄLLNINGSHALLEN. I BAKGRUNDEN SKYMTAR TILLBYGGNADEN FRÅN 1993. FOTO ÅKE E:SON LINDMAN

T.H. UTSTÄLLNINGSHALLENS EXTERIÖR. FOTO I ARKITEKTURMUSEET, STOCKHOLM

var utförda i ljuddämpande perforerad masonit. Detta akustikmaterial användes också i Mathssons speciella fönsterkonstruktion med tre fasta glas. Han hade lagt mycken möda på att utforma dessa täta fönster som han kallade *Brunopane*.

Det öppna utställningsrummet med sina enkla men eleganta material och stora glasytor skapade en omedelbar och fascinerande närhet till den omgivande trädgården. Lättheten och luftigheten ökade uppmärksamheten på de utställda möblerna och föremålen. Han hade helt enkelt åstadkommit en idealisk utställningshall.

Uppskattningen blev också stor. Hallen uppmärksammades i press men också av Karl Axel Arvidsson från Radiotjänst som kom på besök för en intervju.³⁵

Bruno Mathsson framhöll som han brukade mest de praktiska fördelarna med fasta glas, möjligheterna att sänka värmekostnaderna med utnyttjandet av solvärmen och reglering av inomhustemperaturen med termostat. Elektriska uppvärmningssystem kunde också göra det enklare att bygga i etapper. Men han talade också om upplevelsen av att komma ner på marken, den visuella kontakten med omgivande natur och dess positiva inverkan. För honom var naturligtvis utställningshallen då lika mycket ett provhus som möbelutställning.